

Poutník

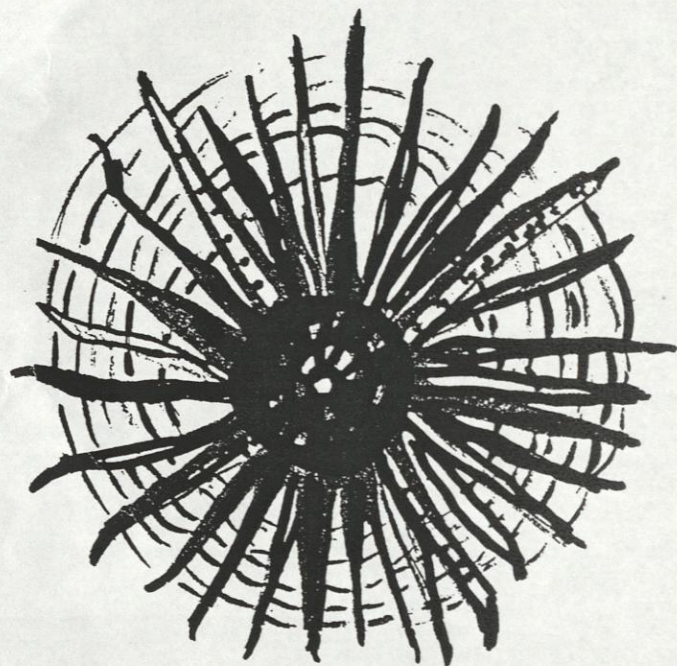
OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH

1. roč.
UNITÁŘŮ 9

Váhy 24. 9. 25. 10.

Šest barev duhy poutník v očích má
a sedmou stále hledá.

Jen upřímná pouť ke Světlu
mu k šesti sedmou přidá.

Závoj mámení když dodoutnal,
ze Zdroje Pravdy srdce pije,

ten poutník, který Cestou nezklamal,
sedmerou barvou lásky žije.

J. P.

Jarmila Plotěná

SVĚT JAK JEJ NEZNÁME

aneb

VYCHÁZKA KRAJEM POD PRATECKÝM KOPCEM

Stačí, aby nám náš důvěrně známý svět ukázal poněkud neznámou tvář a již to vyvolává reakce lidí. Každý na neznámé reagujeme dle své povahy, zkušenosti na cestě životem, schopnosti tolerance a pochopení. Posledních jmenovaných vlastností je obzvláště třeba a často je jich v našem světě jen jako šafránu.

Není proto divu, že lidé s nějakými neobvyklými zkušenostmi se ocitnou v jisté společenské izolaci. Představme si docela obyčejnou rodinu, jejíž domek v nevelké obci se stane dějištěm hrůzné vzpoury hmoty (nebo čeho či koho) proti běžně platným a známým zákonům přírody.

Jednoho letního dne začnou samy od sebe létat předměty, rozbíjet se ovoce a zelenina o stěny, posouvat se a padat nábytek a stříkat gejzíry vody, aniž by zanechaly sebemenší stopy na podlaze, odkud voda stříkala. Věci jsou najednou živé a jsme v koncích se znalostmi, jimiž nás vybavila škola.

Něco podobného zažila rodina paní Cenkové z Prace u Brna: Asi uprostřed prázdnin se u nás rozdrněl telefon. Přátelé se ptali, zda neznám podrobnosti o událostech v blízké Praci, které zřejmě spadají do působnosti sil vyvolávajících telekinetické a podobné jevy. Zprávu uveřejnila televize Nova a byla opakovaně publikována v tisku.

Jevy, odporující běžným zákonům vědou poznávaného světa, se začaly odehrávat bez jakékoliv předchozí přípravy či varování. Avšak vzpomínám si, že se mně dostalo určitého upozornění zcela bezděčně a zřejmě bez návaznosti na událost, o níž zprávy proběhly tiskem později. Povídali jsme si s panem Vladimírem Košíčkem, brněnským autorem triologie biblických citátů o duchovních otázkách a radostech i strastech života.

Tak jsem se také zmínila, že v rodných Šlapanicích tuším věci "nebývalé a pouhým okem nespátřitelné", ovšem sem tam provázené informací, kterou je možno si dodatečně v běžném životě

věřit a že je vše provázeno zážitky pěknými i poněkud nepochopitelnými. Snad existují místa, kde tajemství je domovem; uvažovala jsem.

“Nejen Šlapanice, namítal pan Košíček, “celý kraj pod Prateckým kopcem je oblast co do osídlení velmi prastará, s dávným kultem, starším než si lze vůbec představit: Z rozhovoru vyplývalo, že neobvyklé jevy a zážitky nejsou v kraji Mohyly míru vlastně ničím příliš zvláštním. Zprávy o událostech v Praci se objevily až o několik týdnů později.

To byl také důvod proč se skupina členů a přátel Brněnské Unitarie vydala v neděli 25. srpna na Pratecký kopec s Mohylou míru a na zpáteční cestě vyhledala v Praci domek paní Cenkové.

Dveře byly otevřené, zastřené jen závěškou. Zevnitř se ozvalo: “Už to tady nelítá. Tady už bylo psychotroniců a různých lidí.” A za chvíli: “Pojďte se podívat, jak to tady vypadá a to už je opravené. “Ještě ráno letělo rajče” sděluje nám paní Cenková. Téměř čerstvé stopy po ovoci a kávě na světlých tapetách její zprávy ilustrují.

Mírumilovný pejsek se nám ustrašeně plete pod nohy. “Bojí se, když to začne létat?”, ptám se a dodávám: “Oni totiž psi často mají schopnost vidět to, co lidé většinou nevnímají”. “Jak by se nebál, vždyť ho to onedhy odhodilo, že letěl vzduchem a není to zrovna malé štěně, má svoji váhu. A nábytkem to hodilo, tady tím těžkým, tím by normálně ani silák nepohnul. Něco jsem už dala opravit a stále tady uklízím” dostalo se nám odpovědi.

“A chlapec, který tady žije?” ptám se opět. “Vnuk Ruda tu teď není”, říká ta milá sympatická paní a po chvíli dodává, že lidé v okolí nevědí o co jde a pomlouvají, že si sama nepořádek zařahuje, nebo že blázní a podobně, jak už to bývá, když člověk přijde do neštěstí a všichni kolem všechno nejlépe vědí, jen pomoci nedovedou.

V domku byl cítit podivný průvan. Vešli jsme do kuchyně: “Zase je tu voda”, téměř zaplakala paní Cenková a skutečně voda byla na podlaze neznámo odkud. “A tady v předsíni nedávno vystříkl gejzír až k zrcadlu – a dlaždičky neporušil”, smutně se usmála

paní.

Ujišťovala jsem ji, že není se svým příběhem sama, že rodina z Mělníka nedávno a také v Polsku a jiní a jiní lidé se již setkali s tím, že svět jim náhle ukázal svoji neznámou tvář, neobvyklou a někdy dokonce nebezpečnou.

Stane-li se tak, nutí nás zastavit se a zamyslet se nad sebou a nad tím co ještě neznáme a kolik toho ještě asi je. Snad mnoho tváří neznámého Vesmíru nám připomíná, že jsme všichni obyvatelé dosud záhadného světa a je nám všem poselstvím, abychom svým bližním ukazovali tvář co možná přívětivější.

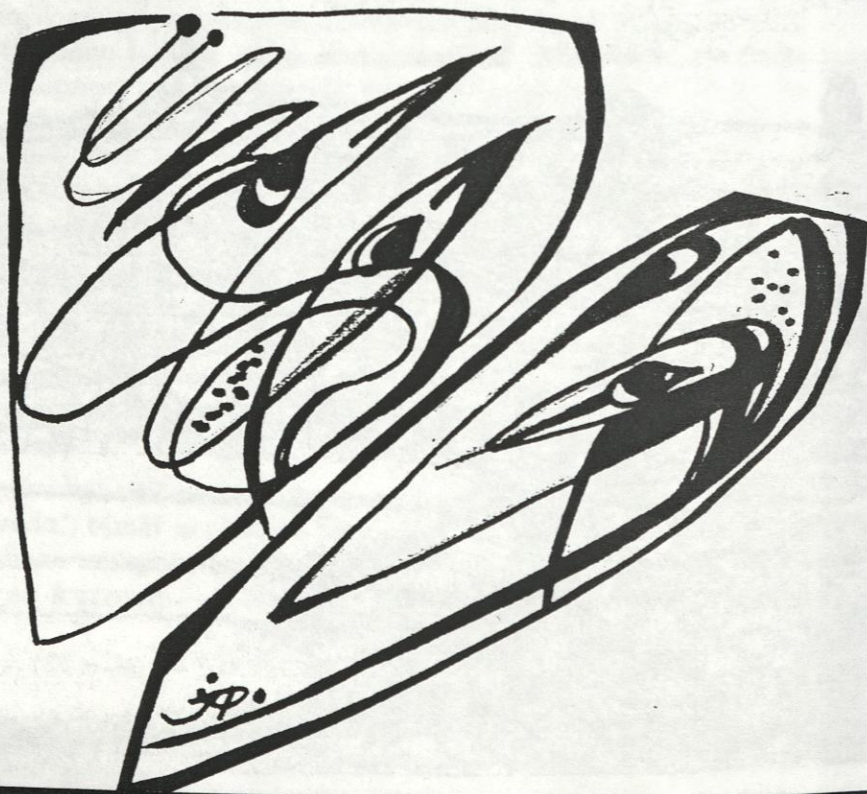
Jarmila Plotěná

GÉNIUS HMOTY

Věci jsou živé,
v nich génius dřímající,
dříve či později
zažehne svíci.

Ta rozhoří se až oči
nad temným divem žasnou,
mrtvo vkročí
v krajinu živou a krásnou.

ze sbírky MALOVAT SVĚT

Bohumil Houser

Ježíš a Buddha

Oba byli velcí náboženští učitelé, kteří změnili viditelným způsobem dějiny a kulturu lidstva. Oba pocházeli z rodu královského, i když jeden byl tesařem a druhý královským princem, jeden přesvědčeným stoupencem Mojžíše a druhý odchovancem Véd a Upanišád.

Jestliže srovnáváme palijský kánon s Novým zákonem, poznáme, že buddhistické páliské texty jsou velkou knihovnou literatury, zatím co Nový zákon je jedna tenká knížka. Buddha učil a kázal 45 let, zatím co Ježíš učil jen krátkou dobu 3 let. Buddha učil pravdu, ke které se dopracoval svou intuitivní moudrostí. Neustále zdůrazňoval, že pravda, které učil nebyla od nikoho učena, že nebyla popsána v jiných spisech, že ji viděl a poznal sám osobně, zatím co Ježíš zdůrazňoval, že je mluvčím izraelského Boha. Právil: *"Moje učení není mým. Je od toho, který mě poslal."* [Jan 7,16.] Nabádal své učedníky, aby se nestarali, co budou mluvit, kdyby byli zatčeni a vyslýcháni, a ujišťoval je, že v ten čas jim bude dáno, co mají mluvit, *neboť ne vy jste, kteříž mluvíte, ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví v vás.* [Mat. 10,19.20.]. Buddha byl v podstatě filozof a učitel, zatím co Ježíš byl Spasitel. Moderní učenec popisuje roky Ježíše Krista, když říká, že to není Ježíš Kristus, který spasí, ale Kristus jenž učí. Právý opak můžeme říci o Buddhovi. Podle Buddha má být nauka podrobná a srozumitelná, aby obsáhla všechny aspekty dharmy, takže žák se jí může naučit a uvést do své životní praxe, stejně jako to učinil Buddha. Pro křesťana by naopak literatura neměla být problém, dokonce se ve středověku nedoporučovala pro pracující lid (modli se a pracuj, což bylo výborné doporučení, které by mělo pro dobrého křesťana úplně stačit i dnes) neboť když má křesťan absolutní víru v Ježíše Krista a když vede rozumně spravedlivý život, tak mu to úplně stačí ke spasení. V Bibli nemáme nic napsáno o pěstování mentální kultury, technice života a koncentračních a meditačních cvičeních.

Podle Buddha je dosažení osvobození možné za jeden život, ale spása podle křesťanů je dosažitelná až po smrti. Rozvinutí moudrosti a soucitu je podle Buddha nutné již v tomto životě. Podle křesťanů je nutná absolutní víra ve spásu. Buddha učil, jak si žák sám musí udělat vor, aby přeplul na druhou stranu řeky tj. od bídy samsary k nirváně. Ježíš naproti tomu dělal zázraky, aby mu posluchači uvěřili, že je synem Božím.

Problém dosažení víry byl již v ideálních podmínkách ranného židokřesťanství problémem pro učitele. Mistr z Nazaretu to dobře věděl a proto na otázku jak získat víru odpověděl: *"Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte!"* Rovněž zcela jasně popsal znaky, podle kterých poznáme jasně jeho následovníky v dalších pokoleních: *"Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém d'ábly*

budou vymítati, jazyky novými mluvíti. Hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoliť jim neuškodí; na nemocné ruce ukládati budou a ti se uzdraví. [Mark. 16,17.18.]

A oni vyšedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slova jejich potvrzoval činěním divů. [Mark. 16, 20.]

Buddha je tak nazýván proto, že je osvíceným. Je probuzeným, zatím co zbytek světa spí. Je nazýván cenným nebo ctihodným (arahat), poněvadž je bez poskvrny čistým ve slovech, činnosti a myšlení a nikdy neučinil ničeho špatného ani tajně ne. Je plně osvíceným a sebeosvíceným, sammāsambuddho. Je nadán nadpřirozenou znalostí a vznešeným příkladným chováním. Krácel stejnou stezkou, po které kráčeli buddhové od nepaměti a dosáhl stejného míru nibbany (sugato). Poznal zcela podstatu člověka a světa. Znovu si musíme ujasnit, že Buddha nikdy nevystupoval v roli spasitele, ale zcela jasně v roli učitele a vůdce. Když nějaký Buddha dosáhne osvícení, tak spasí pouze sebe sama, Tím že učí osmidílnou spásonosnou stezku, však napomáhá jiným, aby se sami spasili.

Naproti tomu Ježíš Kristus, pokud je o něm hovořeno v Bibli, vystupuje vždy jako spasitel. Ve skutečnosti již jeho samé jméno znamená toho, kdo spasuje lidi ze hříchu (Matouš 12/1). Představuje Boha na zemi, je inkarnovaným synem Božím. Je nazýván vzorným, nikoliv jen proto, že vedl vzorný život, ale proto, že byl dokonalým příkladem Božího charakteru. Byl prorokem, poněvadž vyhlásoval Boží poselství. Měl Boží autoritu odpouštět hříchy a proto byl spasitelem. Doporučuje konání zázraků pro získání věřících a víry. [Mat. 9,6.]. Jeho spásonosná práce jeho zrození, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. I když byl proveden důkladný výzkum bible, dosud zcela chybí výzkum osoby Ježíše jako náboženského učitele.

Buddha měl tři schopnosti, které však měli i někteří arahatové: tj. schopnost činit zázraky (iddhividha), božské ucho (dibbasota) a telepatii včetně schopnosti číst myšlenky (cetopariyanaṇas). Měl však jednu vlastnost, kterou neměli arahatové a to schopnost vidět a přecíst duchovní schopnosti jiných lidí a tak předepsat pro ně nejvhodnější meditační náměty, které by byly nejvhodnější pro jejich duchovní růst, Měl absolutní důvěru v sebe sama, kdykoliv se setkal se shromážděním učených mužů. Měl absolutní důvěru, že žádná lidská nebo božská bytost jej nemůže obvinít

- 1) že není plně osvíceným
- 2) že není osvobozen od mentálních zatemnění
- 3) že se dopustil chyby a mluví o nebezpečných věcech, které ve skutečnosti nejsou nebezpečné
- 4) že učí doktrínu, která nevede k žádanému cíli.

Nadán touto absolutní důvěrou Buddha tvrdí, že je nejvyšší autoritou mezi lidmi a bohy, což žádný arahat o sobě nikdy netvrdil.

Naproti tomu Ježíš kamkoliv přišel, zástupy táhly za ním ze všech stran a byly nadšeni jeho moudrostí. [Mat. 13,54.]. Podle bible nevíme, jaká to byla znalost, ale je zcela jasně napsáno, že byla odvozena od Boha otce na nebesích. [Mat. 9,6.]. Na taková slova moudrosti nebyli lidé zvyklí a nic takového v Izraeli nikdo neviděl [Mat. 9,33.]. Když uvažujeme o nadpřirozených schopnostech Ježíše Krista podle biblických nauk, musíme říci, že Ježíš byl vycvičen v mentální kultuře. Zázraky, které konal, patří do kategorie IDDHIVIDHA, které patří do první kategorie nadpřirozených schopností (abhinnas) Iddhis, neboli zázraky mohou být konány pouze tím, kdo rozvinul mysl až do čtvrtého meditačního vnoru. Jsou také důkazy o tom, že rozvinul i schopnost čtení myšlenek (cetopariya nana) poněvadž věděl, který z jeho 12 učedníků jej zradí [Mat. 26,21.].

Je možné, že měl schopnost jasnovidnosti tj. vidět život člověka po jeho smrti, jak spravedliví dosáhnou šťastného nebeského stavu a zlí jak budou zatraceni. Díval se na to jako věčný osud, zatím co Buddha jako na dočasné stavy se stále se opakujícím procesem reinkarnace a převtělování. Také předpověděl i svoji tragickou smrt [Mat. 16,21.] a rovněž Petrovo zapření svého učitele [Mark. 14,30].

Soucit je součástí osvícení. Je také zdrojem osvícení. Říká se, že Buddha se každé ráno dostává do meditačního vnoru a přehlédne celý svět ve svém meditačním soucitu a vybere si při tom bytosti, které se vytrvale snaží na cestě a pomůže jim.

V Bibli nalezneme velké množství příkladů soucitu u Ježíše. Praví se, že Ježíš prošel městy a vesnicemi učic v synagógách, kázajíc radostnou zprávu o království božím a přitom léčil každou nemoc. Když viděl zástupy, měl s nimi soucit, poněvadž byli bezmocní jako ovce bez pastýře [Mat. 9,35.36.]. Měl velký soucit i s těmi co konali zlo, a když byl otázan proč může jít s celníky a hříšníky, pravil: *"Nepotřebujíť zdraví lékařů, ale nemocní."* [Mat. 9,12.]

Ale největší soucit ukázal na kříži, když zvolal: *"Otče odpusť jim, neb oni nevědí co činí!"* [Luk. 23,34.]. Z toho vidíme, že Ježíš pravidelně musel pěstovat laskavost a soucit a dokázal ji projevit i v případě svého strašného mučení na kříži. Ježíš nabádal své žáky, aby pěstovali soucit: *"Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře číňte nenávidějícím vás, a modlete se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví."* [Mat. 5,44.]. *"Jestliže odpustíte lidem hříchy jejich, odpustíť i vám nebeský Otec váš."* [Mat. 6,14.15.]. Pokračuje: *"Jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy číňte jim; toť zajisté je zákon i proroci."* [Mat. 7,12.]

Buddha se nikdy nezajímal o filozofické spekulace a omezoval se na problém utrpení a cestu k odstranění utrpení. Buddha žádal, aby jeho stoupenci dodržovali příkázání mravnosti a pak se naučili nauce tak, aby jí mohli prakticky používat ve svém životě.

V Bibli je ústředním motivem nauka o království nebeském. Ježíš tím myslel morální a duchovní království, ustanovené v srdci člověka. To je také smyslem výroku, že království Boží je blízko Marek 1 a Lukáš 10.8.11 i kázání mistra Eckeharta.

Metody výuky Buddha

Angutára Nikaya vyjmenovává 5 zásad, podle kterých se má učitel řídit během výuky žáků:

- 1) Má umístit předmět výuky do logického postupu, kde postupuje od jednoduchého k obtížnému a od známého k neznámému.
- 2) Má sestavit předmět výuky tak, že hlavní teze má žák neustále před očima
- 3) Vůči žákům by měl mít soucit.
- 4) Neměl by od nich očekávat žádnou ctměnu neb materiální zisk.
- 5) Měl by vyučovat předmět výuky neosobní formou bez jakýchkoliv vztahů k sobě nebo jiným.

Většina sůter jsou rozmluvy, jen některé jsou debatami. Příběhy, anekdoty nebo zázraky jsou používány ve vhodném čase, aby přesvědčily žáka.

Všechny metody výuky mají za cíl pomoci žákovi nalézt pravdu pomocí osobní zkušenosti. Nalézt sebe sama je nejdůležitější věcí, která přináší přeměnu postoje a charakteru. Buddha rozeznává tři úrovně porozumění znalosti: 1. knižní, 2. logickou, 3. zkušenostní znalost. Mimo to speciální technika je cesta bdělé pozornosti, porozumění a poznání i pěstování 4 brahma vihář, anapanasati (bdělé sledování dechu v meditaci), meditace o tělesných nečistotách a poutech, aby si žák uvědomil, že není v první řadě jen tělo. To obvykle vede k sebepoznání a nebo zkušenostní znalosti. Ovšem jsou známé i případy, kdy Buddha dokázal i hloupé žáky přivést v krátké době k plnému osvícení. Případ Culapanthaka je toho příkladem. Culapanthaka byl hloupý žák, který si neuměl zapamatovat ani jeden verš nauky po dobu několika měsíců. Jeho učitelem byl náhodou jeho bratr a tento jej požádal, aby opustil mnišskou obec, poněvadž je neúčinné, aby se taková mentálně zaostalá osoba měla stát mnichem. Smutný Culapanthaka se již připravoval k odchodu, když se objevil ve viháře Buddha. Podal mu kus čisté bílé látky a požádal jej, aby seděl v zahradě na slunci, hladil kus bílé látky rukou a při tom si opakoval: "Odstraňuji prach"! Culapanthaka opakoval to to cvičení a když slunce stálo vysoko na obloze, začal se

potit. Brzo poznal, že bílý kus látky, který neustále hladil se zašpinil a to ho přivedlo k plnému si uvědomění nečistoty těla. Toto cvičení a poznání se neustále prohlubovalo, bylo hlubší a hlubší a v poledne uskutečnil pravou podstatu všech jevů a stal se arahantem (dosáhl osvícení). Buddha činil rovněž zázraky během výuky i když schopnost provádět zázraky je jedna ze 6 nadpřirozených znalostí a není schopností, potřebnou pro dosažení plného osvícení. Buddha nabádal žáky, aby nepředváděli zázraky i když někteří mnichové měli velké zázračné schopnosti (Mahamogalano). Tyto nadpřirozené síly se dosahují dlouhodobým cvičením meditace a neustálým pěstováním bdělé pozornosti. Buddha zasvětil celý svůj život 45 let po dosažení plného osvícení kázáním ze soucitu k trpícím bytostem tj. pro trpící davy. Dokonce ještě na smrtelném loži, krátce před svým odchodem do paranirvany nebyl bez žáků. Dal instrukce žebrákovi jménem Subhadda a přivedl jej na duchovní stezku. Tak až do konce svého života sloužil těm, se kterými se dostal do styku a každý z toho měl užitek podle svých schopností porozumění.

Metody výuky Ježíše Krista

I když jeho učení a kázání najdeme téměř na všech stránkách Nového zákona, můžeme nalézt velmi málo materiálu o jeho úloze jako učitele a o technikách jeho výuky. Je to snad proto, že jeho role jako učitele byla méně významná, nežli jeho role spasitele. V kázání na hoře nabádá lidi, aby byli spravedliví a soucitní a aby vedli jednoduchý život a příliš se nestarali o světské věci jako je potrava, šaty a bydlení. Celé toto kázání je naplněno moudrostí a soucitem. Posluchači byli překvapeni jeho autoritou a spontánností, s jakou mluvil a křesťanská tradice vysvětluje, že měl božskou autoritu kázat. Ale nezávisle uvažující lidé mohou interpretovat jeho přesvědčující autoritu a spontánnost tak, že kázal jen to, co sám praktikoval. Nabádal lidi, aby měli víru v Boha a sám svým příkladem života a chování ukazoval, jakou víru. Doporučoval lidem důležitost odpuštění, dokonce sám odpuštěl těm, kteří jej mučili a ponižovali. Apoštolům doporučoval konat zázraky pro probuzení víry posluchačů. Věřil v bratrstvo lidí a ukázal to na tom, že chodil do příbytků zavržených a jedl s nimi. Jeho výuka byla účinná proto, že žil tak, jak to kázal. Ve většině příměrů se Ježíš pokouší vysvětlit roli Království nebeského. Ježíš pravil: "Království nebeské je jako zemědělec, který zasel dobré semeno na poli, ale zatím co spal, přišel nepřítel a zasel plevel mezi obilí a ztratil se. Když obilí vyrostlo a začalo tvořit klasy, tak se objevil i plevel. Pleveli bylo povoleno růst zároveň s obilím, poněvadž jinak by se kořeny obilí uvolnily při vytrhávání plevelu. V době žní byla svezena plevel a spálena, obilí bylo svezeno do stodoly." Morální význam je ten, že dobří lidé

budou chráněni Bohem zatím co zlí budou odsouzeni do pekelného ohně. [Mat. 13,24.-30.]

Když Jan Křtitel poslal své žáky, aby zjistili, zda Ježíš je Mesiáš, Ježíš odpověděl: "Jděte zpět a řekněte Janovi, že jste viděli jak slepí obdrželi zrak, ochrnutí chodí, ti kteří měli lepru jsou vyléčení, hluchí slyší, mrtví jsou oživováni a dobré a radostné kázání jsou předkládány chudým." [Mat. 11,4.-5.] Ježíš nepředváděl své zázračné síly jen aby získal víru posluchačů, ale také proto, aby dokázal, že je to důležitý dar a autorita daná mu Bohem. Je věreno, že je to důkazem jeho nebeského původu a důkazem, že je synem Božím.

Království nebeské je popsáno i v jiné parabolě (příměru) [Mat. 13,47.-50.]. Opět je podobno království nebeské síti puštěné do moře a ze všelikého plodu shromažďující. Kteroužto, když naplněna byla vytáhli na břeh a sedíce vybírali, což dobrého bylo, do nádob a což bylo zlé, pryč zahazovali. Tak bude při skončení světa. Vyjdou andělé a oddělí zlé z prostředku spravedlivých. A vrhnou je do pece ohnivě. Tam bude pláč a skřípění zubů.

Jiné podobenství o Království nebeském [Mat. 13,45.-46.]: Opět podobno je království nebeské kupci, hledajícímu pěkných perel. Když našel jednu velmi drahou perlu odešel, prodal všechno, co měl a koupil ji.

Rovněž máme důkaz praktického hlásání soucitu i pro případ, kde Mojžíšův zákon používal trestu smrti [Jan 8,3.-11.]: I přivedli k němu zákoníci a farizejové ženu, přichycenou při cizoložství a postavili ji do středu. Řekli jemu: "Mistře tato žena byla přistižena při skutku, když cizoložila. A v zákoně Mojžíšově přikázáno je takové kamenovati. Ty pak co pravíš?" A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů psal na zem. A když se nepřestávali dotazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: "Kdo jest z vás bez hříchu nejdříve hoď na ni kamenem." A opět schýliv se, psal na zemi. A oni uslyševše to a ve svědomích svých byvše obvinění, jeden po druhém odcházeli. I zůstal tam Ježíš sám a ta žena uprostřed stojící. A pozdvihl se Ježíš a žádného neviděl než tu ženu, řekl jí: "Ženo, kdež jsou ti, kdož na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil?" Kteráž řekla: "Žádný Pane." I řekl Ježíš: "Ani já tebe neodsuzuji. Jdi a nehrěš více."

Nejlépe snad vysvětluje Ježíš svoji úlohu spasitele v tomto rozhovoru s apoštoli [Jan 14,5.-12.]: Dí jemu Tomáš: "Pane, nevíme kam jdeš. A kterak můžeme cestu vědět?" Dí jemu Ježíš: "Já jsem ta Cesta i Pravda i Život. Žádný nepřichází k otci než skrze mě. Kdybyste znali mne, také i otce mého znali byste a již nyní jej znáte a viděli jste ho." Řekl jemu Filip: "Pane ukaž nám Otce a bude nám to stačit." Dí jemu Ježíš: "Tak dlouhý čas s vámi jsem a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí otce a proč se tážeš: Ukaž nám otce! Nevěříš, že já v otci a otec ve mě je? Slova která já mluvím k vám,

sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mě přebývá, on činí skutky. Věřte mi, že já jsem v otci a otec ve mě, aneb pro ty samy skutky věřte mě. Amen, amen pravím vám, kdož věří ve mě, skutky kteréž já činím i on činiti bude, nebo já jdu k Otci svému."

Vidíme, že víra je nejdůležitější ctnost v křesťanství, člověk musí věřit, že Ježíš Kristus je synem Božím a pak spása přijde skrze něho. Nemůžeme toho dokázat, musíme prostě věřit. V tomto směru zázraky posilují nesmírně víru. Zázrak je mimořádně nadpřirozená událost a když se stane, musíme jej pokládat za zásah nadpřirozených sil. Proto byly zázraky často používány jako prostředek výchovy lidí k víře v poselství Ježíše Krista. Vidíme, že podobenství a zázraky byly dvě metody výuky Ježíše Krista. Ježíš měl národnost izraelskou a navazoval na celou tradici proroků.

Buddha byl Ind a navazoval na celou tradici Upanišád a ústní výuky jógy, předávané z mistra na žáka po tisíciletí.

Závěrem uvádím charakteristiky obou velikánů přeloženou z anglického slovníku antroposofa Rudolfa Steinera;

Ježíš z Nazaretu: názor nejslavnějších učenců může být shrnut následovně: Ježíš byl mimořádné medium, narodil se v roce 4 př. Kr. z židovských rodičů. Pravděpodobně studoval zásady Esenských jako dodatek ke Starému zákonu během svých mladých let, z nichž je nám bezpečně známo jen málo. Jako léčitel a kazatel získal mnoho následovníků, ale jeho mimořádně ostrá kritika úzkých cest ortodoxních církví pobouřila mocné, neboť viděli v jeho popularitě ohrožení své moci a proto jej zajali a zabili. Je možné, že se potom materializoval některým svým učedníkům. Ježíš byl Izraelitou po celý život a pokud je známo, nikdy netvrdil, že založil nové náboženství. Učení Nového zákona je hodnotné ve své esenci, ale v žádném případě není originálním dokumentem. Použitá slova nejsou překladem původních slov používaných Ježíšem - tyto nebyly nikdy zaznamenány. Proto byl Ježíš velkým učitelem, od kterého se musíme učit. Inspirován byl, jako mnoho jiných, z vyšších sfér ducha života. Zjevení se opakují i dnes, jako tomu bylo vždy, skrze proroky.

Buddha: Osvícená a moudrá osoba, která dosáhla dokonalé moudrosti. Buddha je Gautama (princ Šákjamuni, 560 - 480 př. Kr.), který se zřekl rodiny a postavení. Po prodloužené meditaci zformuloval praktickou filosofii aktivní práce jako příkladem. Jeho čtyři vznešené pravdy jsou: pravda o utrpení, příčina utrpení, zrušení utrpení a cesta ke skončení utrpení. Jako u mnoha velkých reformátorů bylo jeho dílo zahaleno SACERDOTALISMEM, t.j. náboženským systémem postaveným více na kněžském řádu, nežli na lidských a duchovních hodnotách.

Jiří Jobánek
CO ZROZENO V ČASE ...

Co zrozeno v čase, v čase umírá,
nikdo však neví, co je čas,
příteli.
Navěky směřuje k něčemu, co není
a věčně nebude.

V řekách plují tmavé ryby
v modravém údolí,
hučí ta temná voda Zasněžení proudu
a není spočinutí.

Umírá vůně i vůně z ní,
trest' nerozumu, každá láska,
cizí město se zbytkem hradeb, kde jsi snad byl,
cihlová gotická fortna,
všechno, co bylo je,
ale co bude, mění se a končí prázdnotou.

Co je zrozeno v čase, trpí časem,
nic se neopakuje a tudíž:
Jsme poznamenáni bolestí ze ztrát
a přece nic nevlastníme,
štvání jak zvěř,
lvi v circích ničemů rvou lidská srdce,
nic se neopakuje,
příteli.

Jako laň prchá láska a vůně jasmínu vadne
skoro v ten okamžik, kdy přilnula k chřípí,
nic se neopakuje, leč trvá
v úzkosti mého srdce...

Slyšel jsem jednou, jak je to dávno,
opilého geniálního houslistu,
zahrál mi tu větu z Kreutzerovy sonáty
a hle:

Čas se v ní náhle zastavil a přežíval
v té nekonečné variaci
kolovrátkového motivu.

Pili jsme pak spolu slzy bláznů s tím houslistou,
hrad v Kunštátě, lípa, kolem ní obruče,
pouta toho, co bylo, kdo ale spoutá čas,
Bůh nebo Oповědník?
Brečel jak dítě ten muzikant, já s ním:
Jaké to zaříkání, pantakl, kdo vlastně jsi
Ludvíku Beethovene,
dítě či čaroděj, jenž na kříži
vykupuje ze šlapacího kola veverky,
velice naivní a zlé,
velice pomíjející?

Ach, sílo fantazie, pasti i světlo
pro psance v černém lese,
stůj při mně, až budu umírat,
já nezehrám.
Všechno zrozené v čase umírá již změnou
a člověk se vykoupí jen obrazem,
jenž trvá nepohnut.

Všechno zrozené v čase umírá,
jen blesk, jen zákmit, jen průhled dává tušit
coś jiného.
Ó, sílo umění! Jak je to prosté,
jaká útěcha!
Jaký čin andělů, obraze v bludišti, písni, pohádce,
ty spáso vypovězených!

BIBLE JAK JI NEZNÁME

Kolikrát žák duchovní nauky přestoupí ono pověstné "unum necessarium" tolikrát se zastaví nebo navrací. To jediné nezbytné strmí jako strážce prahu na každé cestě k Pravdě a je podmínkou rozeznávání vůle Boží a daru síly, který se dostavuje jako schopnost tuto vůli nejen poznat, ale i celým životem naplňovat. O této podmínce hovoří křesťanské učení jako o příkázáních, jejichž plnění disponuje hledajícího k přijetí Božích zaslíbení.

Rovněž jiná náboženství a cesty znají vztah příkázání a zaslíbení jako všeobecně platný duchovní zákon, přičemž karmanová náboženství totéž vysvětlují principem odplaty za přestoupení jimi formulovaného, avšak v zásadním všeobecně platného kodexu.

Kniha brněnského autora Vladimíra Košíčka BIBLE JAK JI NEZNÁME - Biblické úvahy, pravdy a modlitby se tímto kodexem zabývá hned v prvých třech kapitolách: Příkázání Starého zákona, Příkázání Nového zákona a Příkázání a zaslíbení. Text hovoří jasnou biblickou řečí a v přehledném uspořádání dává poznat úkol člověka na Zemi, cíl jeho cesty a Boží zaslíbení, které Bůh dává těm, kteří v Něho věří a jsou ochotni Jeho zaslíbení přijmout. Autor používá ekumenického vydání bible z roku 1979.

Biblický výběr pokračuje pojednáním o lidských vlastnostech v žalmech, žalmy projeví Boha vůči stvoření a kapitolou o řeči Boží lásky. Více než polovina textu je věnována žalmům a modlitbám, které jsou většinou biblickou inspirací na konkrétní verš (který je také v textu uveden). Objasňují duchovní cestu slovy bible v přesvědčivém a objevném kontextu.

Zvláště kapitoly Výběr z nauky a žalmů o vyšší duchovní cestě zaručují textu kredit mystické konkordance. Text celého výběru upozorňuje i čtenáře znalé bible na mnohé méně známé a opomíjené v Knize knih a je tak určen služebníkům nad služebníky, kteří mají připravovat pokrm, kteří mají být solí Země.

J. Proševná

Mohu se modlit modlitbu Páně - O T Ě N Á Š

Nemohu říci "Otče", jestliže se k lidem nechovám
jako k b r a t ř í m .

Nemohu říci "náš", jestliže žiji jen sám pro sebe.

Nemohu říci "jenž jsi na nebesích", jestliže žiji
tak, jako by po mé smrti nic n e b y l o .

Nemohu říci "posvět se jméno tvé", jestli Boží
jméno беру n a d a r m o .

Nemohu říci "přijď království tvé", jestli
n e p o m á h á m šířit jeho Království.

Nemohu říci "chléb náš vezdejší dej nám dnes",
jestliže si lakotně zajišťují h o j n é
z á s o b y na zítřek.

Nemohu říci "odpusť nám naše viny, jako i my
odpouštíme našim viníkům", jestli se na
někoho z l o b í m .

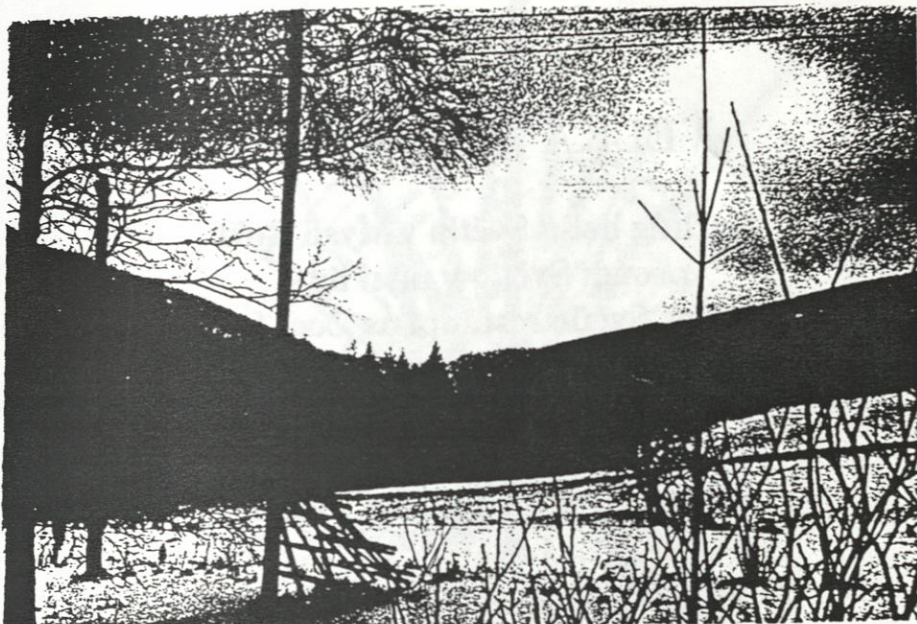
Nemohu říci "neuveď nás v pokušení", jestli někoho
n a v á d í m ke špatnosti.

Nemohu říci "vysvoboď nás od zlého", jestli
n e b o j u j i se svými chybami.

Nemohu říci "Amen", jestliže tím nemyslím
"a ť t o s t o j í c o k o l i v" .

Modlit se "OTĚ NÁŠ" opravdově
znamená

OBĚTOVAT BOHU VŠECHNO, CO MÁŠ!

VELKÁ INVOKACE

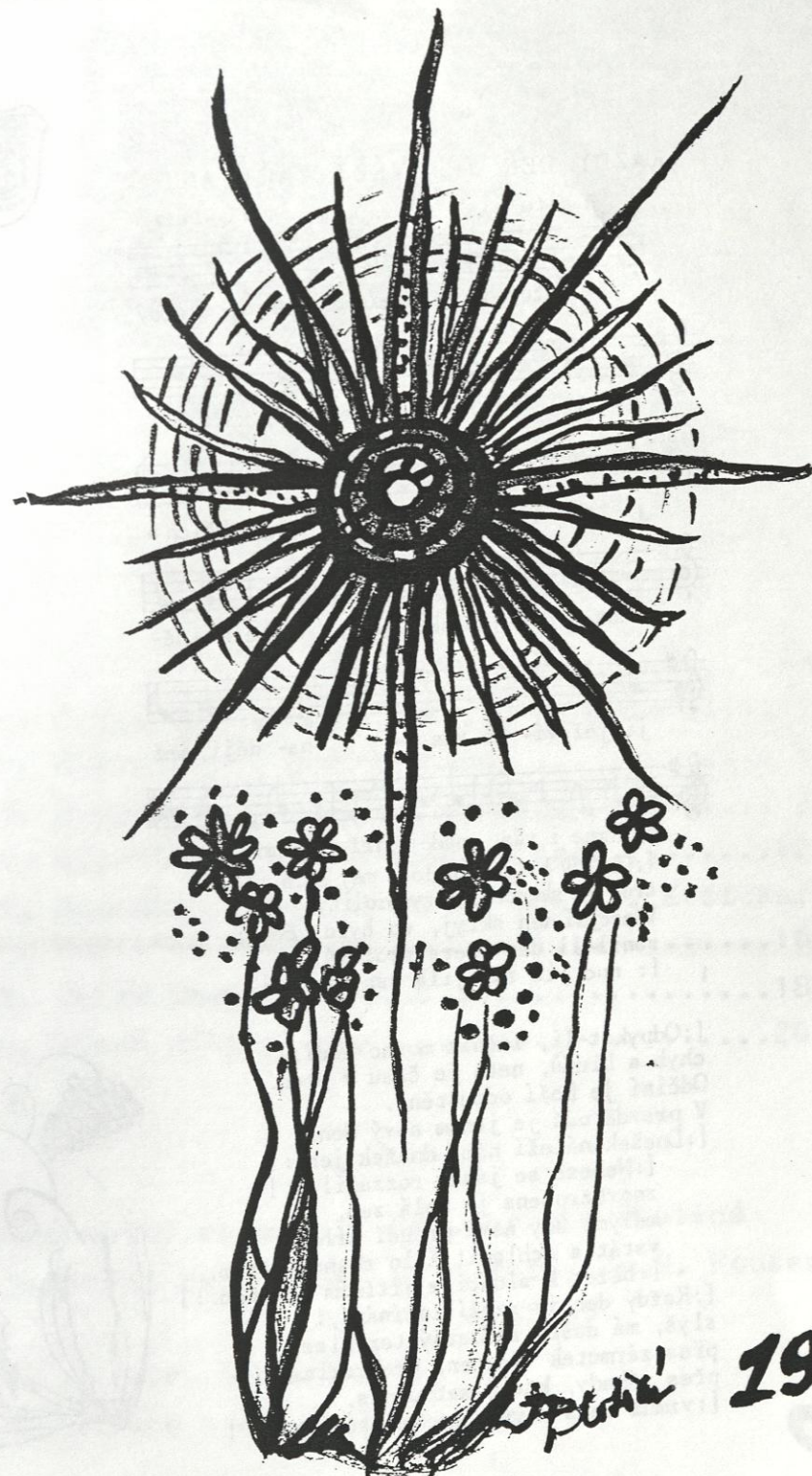
Nechť z bodu Světla v Mysli Boží
proudí Světlo v mysl lidí.
Kéž Světlo sestoupí na Zem !

Nechť z bodu Lásky v Srdci Božím
proudí Láska v srdce lidí.
Kéž se Kristus vrátí na Zem !

Ze středu v němž je Vůle Boží známa
kéž účel malé lidské vůle vede,
ten účel, který Mistři znají
a jemuž slouží.

Ze středu, jež lidské plémě zveme,
nechť plán Lásky a Světla vzejde
a zapečetí bránu,
za níž sídlí Zlo.

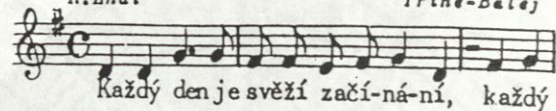
Kéž Světlo, Láska a Síla
obnoví tento plán na Zemi !

KAŽDÝ DEN JE SVĚŽÍ ZAČÍNÁNÍ

R. Hnáč

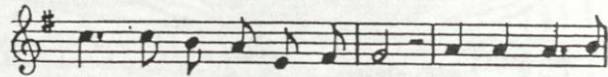
Trine-Balej

Každý den je svěží začí-ná-ní, každý

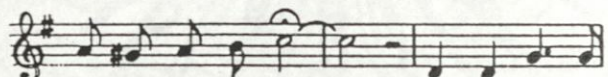
den je svěží za-čí- ná- ní, každým

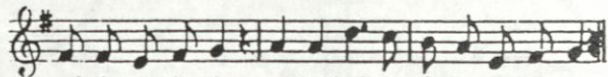
ji-trem svět se rodí zas; vyježhřicha

smutek pod jho sklá- ní, vizte na-dě-

ji, jež ví- tá vás, - na- ději, jež

vítá mne i vás, naději, jež vítá mne i vás.

[:Co kdy bylo, minulost měj šerá, :]

trud je skončen, slzy prolity.

Včerejší den skryj, co bylo včera;

ranil-li den včera prožitý,

[: noc již zahojila rány ty. :]

[:Odpykati, změnit možno není:]

chyb a bludů, nech je času v plen!

Odčiní je Boží odpuštění.

V pravdě náš je jenom nový den.

[:Dnešek náleží nám, dnešek jen. :]

[:Nebesa se jasmem rozzářila, :]

znovuzrozena je celá zem,

mdlými údy nová proudí síla,

vstát a schladit čelo rosným křtem,

[:běžet k slunci s jitičným úsvitem. :]

[:Každý den je svěží začínání, :]

slyš, má duše, radostný ten hlas,

přes zármutek všechen, přes zklamání,

přes záhady, které matou nás,

[:vzmuž se s novým dnem a začni zas! :]

Ukázka středověké iluminace

Poutník 9

Občasník brněnských unitářů

O B S A H

	str.
1. J. Plotěná : Svět jak jej neznáme	1
2. J. Plotěná : Genius hmoty	4
3. B. Houser : Ježíš a Buddha	5
4. J. Jobánek : Co zrozeno v čase	12
5. Recenze /biblický výběr pana V. Košíčka/	14
6. Modlitba Páně	16
7. Velká invokace	18
8. Píseň /Každý den/	20

Odpovědný redaktor: Rev. Jarmila Plotěná
 Redakční rada : Rev. M. Mikota, Dr. B. Houser,
 Rev. J. Plotěná

Foto : Dr. M. Škárová
 Ilustrace : J. Plotěná

